

„Jak to myslíte?“ zeptal se ustaraně.

„Jen si to namlouváte. Můžete s ní hýbat.“

„Vy mě odsuzujete,“ řekl.

„Cože!“ zvolala. „Nemůžete být takový ignorant a hlupák. Přijedu sem autem, musíte ho naložit a odvézt pryč. Někde ho musíte nechat a odjet domů. Nikdo se nemusí dozvědět, co se mu stalo. Nevzdávejte to! Nemáte odvahu bojovat o svůj život?“

„Vůbec nemůžu pohnout rukou,“ řekl. „Udělali mi to, abych se nemohl dostat pryč. A teď se vraťte domů ...“

„Vy blázne! Vy idiote! Vy zbabělče!“ vykřikla Lucie. „Tak už se vzchopte!“

Donnelly neodpověděl.

„Tak já vás tedy z toho dostanu,“ řekla Lucie.

17. Kapitola

„Poslouchejte!“ řekla. „Přivezu auto až sem ke dveřím a oba společně ... “

„Ne,“ řekl. „Nedovolím, abyste se do toho zapletla.“

„Jestli mi nepomůžete,“ řekla, „udělám to sama. Stáhnou ho dolů po schodech a naložím do auta.“

„Vraťte se domů,“ naléhal Donnelly. „Nechte mě, ať si to zařídím po svém.“

„Nenechám. Zůstává vám jakás takás možnost a musíte ji využít. Jdu pro auto a vy zatím najděte něco - něco, do čeho bychom ho mohli zabalit.“

„Proboha, nechte mě už na pokoji!“ zvolal.

„Ne, nenechám vás. Odklidím ho sama, když nemáte dost odvahy, abyste mi pomohl.“

„Pomůžu vám,“ odpověděl s přemáháním. Velmi zhluboka vzdychl a zdvihl hlavu.

„Máte nějaký kufr?“ zeptal se.

„Tady ne. Ale počkejte! Tamhle je truhla.“

Pohlédl směrem, kterým ukazovala, a pod oknem spatřil dlouhou lavici s čalouněným vrškem, přikrytou zpuchřelou dekou. Zašel k ní a zvedl víko.

„Ta by se dala použít,“ řekl. „Jenže je tam nějaké nářadí a jiné věci.“

„Vyndejte je ven,“ řekla mu. „Och, zkuste to levou rukou! Zkuste to!“

Naklonila se nad truhlu, vyndala z ní zednickou lžici, dvě prázdné baterky, smotaný drát a provaz a naházela to na podlahu. Pracovala rychle a zároveň hrozně pomalu.

„No a teď ho dáme dovnitř,“ řekla.

„To nemůžete!“ řekl Donnelly s jakýmsi pocitem hrůzy.

„Ale ano, můžu!“ řekla.

„Vy nevíte ... “

„Já jsem zvedla Rexe - to byl Davidův pejsek - já jsem zdvihla Rexe, když ho přejelo auto. Já ho odnesla domů,“ řekla hrdě a téměř bezohledně. „Dokážu udělat všechno, když musím.“

„Ale tohle ne,“ řekl.

Obrátila se a podívala se na Naglea. Byla to jen hromada něčeho na podlaze, zakrytá tmavozeleným ubrusem.

„Pojďte!“ řekla. „Musíme si pospíšet.“

Donnelly převrátil bednu na bok.

Pouze levou rukou přitáhl Naglea k truhle, položil ho do ní tak, že ležel na zádech se skrčenými koleny, protože bedna byla příliš krátká. Pak ji převrátil zpátky a Nagle se v ní pohnul a tlumeně naražil do bočních stěn.

„A teď, než přijedu s autem,“ řekla Lucie, „udělejte něco s tím podnosem a s tou lahví. I s tím náradím. Ať je tady pořádek.“

„Dobře,“ řekl.

Lucie seběhla po schodech a otevřela dveře. Venku v oslepujícím slunečním světle se jí zmocnila hrůza. Někdo mě uvidí, pomyslela si. Co mu řeknu. Co mu můžu říct?

Nesmí utíkat. Nesmí se ohlížet. Přemýšlej, co bys řekla. Přemýšlej! Musíš přemýšlet!

Otevřela dveře garáže a nasedla do auta. Přemýšlej! To ti jen tak neprojde. Někdo se tě zeptá, kam jedeš, někdo přijde do loděnice. Uvidí, jak nesete bednu po schodech. Co mu povíte?

Přijela s autem k loděnici, vystoupila a nechala motor běžet. Ještě že jsem šetřila benzin, myslela si. Tušila jsem, že se něco stane ...

Otevřela dveře a spatřila Donnellyho už v polovině schodů. Truhlu zabalil do ubrusu, jeden konec uvázal, jako se vážou pytle, druhý konec držel v levé ruce a strkal bednu před sebou.

„To jste vymyslel dobře!“ řekla spokojeně Lucie. „Teď ji naložíme do auta.“

Ale nedařilo se jim to. Pro Lucii byla příliš těžká a on bez pravé ruky jí prakticky nemohl pomoci.

„Nemůžete zkusit zvednout ji pravou rukou?“ zeptala se.

„Na mou duši, že bych to rád udělal,“ řekl.

Stáli na trávě před loděnicí a u nohou jim ležela bedna.

„Počkejte tady,“ řekla. „Zavolám Sibyl.“

Sibyl seděla v čistounké, úhledné kuchyni a četla nějaký časopis. Slunce svítilo, budík hlasitě tikal.

„Sibyl,“ oslovila ji Lucie, „prosím vás, pojdte mi pomoci. Musím naložit bednu do auta a je příliš těžká.“

„Ano, paní,“ odpověděla Sibyl.

Kráčely společně k loděnici.

„Pan Donnelly si poranil ruku,“ řekla Lucie. „Ale myslím si, že my dvě si s bednou poradíme, Sibyl.“

Truhla byla sice velmi těžká, ale podařilo se jim ji zvednout. Konečně byla v kufru auta.

„Děkuji vám, Sibyl,“ řekla Lucie. „A vy, pane Donnelly, si se mnou sedněte dopředu.“

„Mamii!“

Stalo se, čeho se bála. Byla tam Bee, stála u auta, umyté vlasy se jí v letním slunci leskly jako stříbro.

„Pan Donnelly si chce půjčit starý motor, který jsem našla v loděnici,“ řekla Lucie. „Myslí, že by se dal opravit.“

Odpovídala pohotově. Bez uvažování. Slova jí přicházela na jazyk sama od sebe.

„Ale, maminko, kam vlastně jedeš?“

„Na nádraží,“ odpověděla Lucie.

„Mami, přijde paní Lloydová ...“

„Och, já se vrátím,“ odvětila Lucie důrazně.

„Vždyť můžeš panu Donnellymu objednat taxík, maminko.“

„Ne, má milá,“ řekla Lucie a rozjela se s autem po cestě, která vedla k domu, a pak vyjela na hlavní silnici.

„Panebože!“ zvolal Donnelly, „na světě neexistuje druhá taková žena jako vy.“

„Víte o nějakém místě, kam bychom tu bednu odvezli?“

„Já to v okolí vůbec neznám.“

„Ani já,“ řekla Lucie. „Málokdy tudy jezdím autem. Myslím, že bude nejlepší, když pojedeme pořád rovně a uvidíme ...“

„Taky si myslím. Budeme číhat na nějakou pěšinu nebo odbočku.“

Tak. Podařilo se mi to. Dostala jsem ho z toho, pomyslela si Lucie. Jela dál, klidně a bez vzrušení. Příjemný letní větřík jí foukal do tváře, na hlavní silnici potkávala osobní i nákladní auta, každé ve svém jízdním pruhu. Všechno bylo v pořádku. Jako by jela v konvoji.

Podářilo se mi ho z toho dostat, hlupáka. Sibyl bude mlčet jako hrob. A i kdyby věděla ... A možná, že to i ví. Nevím. To nic.

Tady ho má, sedí vedle ní, veze se v tom konvoji. Jako nějaký slavnostní průvod ... řekla si. Dostala jsem ho z toho.

„Bude asi nejlepší, když opravdu okamžitě odjedete do Montrealu,“ řekla.

„Odjedu,“ řekl.

Podívala se na něho, ale nevěřila mu.

„Neříkáte to vážně,“ namítla. „Nemáte vůbec v úmyslu odjet do Montrealu.“

„Právě nad tím uvažuji ... “ řekl úplně pokorně.

Náhle jí ho přišlo velice líto. Byl bezradný a velmi opuštěný.

Nesmí o tom příliš přemýšlet, uvažovala. Musím ho přimět k tomu, aby povídal.

Bylo jen jedno téma, o němž se mohli bavit.

„Proč jste sem dneska přišel?“ zeptala se.

„Telefonovala mi Sibyl. Řekla mi, že Nagle je u vás.“

„Proč jí tak důvěřujete,“ zeptala se, „když ji sotva znáte?“

„Myslím si o ní své,“ odpověděl s touž pokorou. „Je v ní jakási moudrost.“ Odmlčel se. „Je realistická,“ řekl nakonec.

Zvláštní, že používá takových slov, pomyslela si. Zase se odmlčel a to se Lucii nelíbilo.

„Povídejme si ... “ řekla. „Popovídejme si o tom ... “

„Vůbec nedokážu mluvit,“ řekl Donnelly. „Mrzí mě to, ale nemůžu.“

„Takhle si dál nemůžeme počínat. Nemůžeme to ignorovat.“

„Doufám, že na to zapomenete,“ řekl. „Pokusíte se, pokusíte se na to zapomenout, že?“

„Zapomenout?“ řekla s opovržením. „Do smrti na to nezapomenu.“

„Musel jsem to udělat,“ řekl. „Víte, Carlie byl podivín. Uměl být dobrým přítelem těm, které si oblíbil. Ale když mu někdo ukřivdil, nikdy mu to neodpustil. Pořád vyprávěl o nějaké učitelce, která ho jako chlapce učila někde v Brooklynu. Dnes už je jí přes osmdesát, ale pořád se snažil nějak se jí pomstít. Nikdy by vás nenechal na pokoji.“

„Ale vždyť jsem mu nijak neublížila.“

„Já vím, ale on se domníval, že jste mu ublížila. Domníval se, že chcete zničit přátelství, které existovalo mezi ním a mnou.“

Oba dlouho mlčeli.

„Nešlo jen o to,“ řekl po dlouhé době. „Když vás navštívil poprvé, vrátil se velmi roztrpčený. Urazil se.“

„Urazil se? On?“

„Říkal, že jste se na něho dívala povýšenecky. Vy a ta vaše služka. Stěžoval si, že jste ho pokládali za nulu. Prý jste se na něj dívali jako na špinu pod nohama.“

„Bála jsem se ho.“

„Ale nedala jste to najevo. Zkrátka, strašně nenáviděl ženy z vyšší společnosti.“

„Alespoň vy byste o mně neměl mluvit jako o ženě z vyšší společnosti.“

„On se jinak nevyjadřoval,“ řekl Donnelly vážně a měkce. „Měl na mysli ženu, která má určité postavení, ženu, která má rodinu a dobré jméno. Byl přesvědčený, že takové ženy jsou vždy ochotné zaprodat člověka, aby si udržely to, co mají.“

„Byl to pomstychtivý, nevzdělaný člověk.“

„Možná máte pravdu,“ souhlasil Donnelly. „Svým rodičům vždycky vyčítal, že ho nedali do škol, že mu nepomohli na vysokou. Musel pracovat v řeznictví svého otce, a to už od čtrnácti let, proto na ně zanevřel. Byl to šikovný člověk, škoda, že nemohl studovat.“

„Měl jste ho rád?“

„Ano,“ přisvědčil.

„Ale ...“

„Musel jsem to udělat,“ řekl. „Když si jednou vzal něco do hlavy, nikdo mu to z ní nevytloukl. A prozradil se. Dal mi najevo, co chce udělat. Nejhorší by bylo, kdyby za vámi poslal Eddyho a Mo-ea.“

„Proč? Co by mi udělali?“

„Nerozuměla byste mi, i kdybych vám to řekl, protože jste se s takovými, jako jsou oni dva, nesetkala, a nikdy se nesetkáte.“

„Jsou to zabijáci?“ zeptala se bázlivě. Nechtěla ho totiž urazit, ale byla zoufale zvědavá.

„Ne, nejsou,“ řekl.

„Co tedy jsou?“

„To byste nepochopila.“

„Mohl byste mi to vysvětlit.“

„Nevysvětlím vám to.“

Na chvíli se odmlčel.

„Vlevo odbočuje nějaká cesta,“ řekl. „Co vy na to?“

Zpomalila. Hleděla na cestu, která odbočovala z hlavní silnice do údolí, byla to pěkná cestička, nad níž se zavíraly stromy. Nablízku nebyly vidět žádné budovy ani známky dopravy.

„Mohli bychom to zkusit,“ řekla Lucie.

„Nemůžeme ztrácet čas,“ řekl.

„Proč? Proč to říkáte?“

„Musíte se brzy vrátit domů,“ odvětil.

To je divná odpověď pomyslela si překvapeně. Zvláštní, že mu napadá takováhle věc, když mají udělat něco úplně jiného.

Je tu Nagle, napadlo ji a zděsila se. Tady v autě. V bedně.

Řídila auto po tiché vedlejší silničce a v kufru měla mrtvolu zavražděného člověka. Kdyby auto nějak selhalo, znamenalo by to ... bůhví, co by to znamenalo. To nemůžeme udělat! To je šílenství. Není možné, abychom to udělali a nestihl nás za to trest.

Úkosem pohlédla na Donnellyho. Hlavu měl odvrácenou a díval se do lesíka, který lemoval silnici. Jen si pomysli, co by se mu stalo

...

„Pane Donnelly ... “ promluvila k němu trochu hlasitěji, „musíme si o tom promluvit. Musíme něco vymyslet, musíme se domluvit, co řekneme. Budeme muset tvrdit, že to bylo v sebeobraně.“

„Něco si vymyslím,“ řekl Donnelly.

„Ale musíme mluvit oba stejně, nechápete mě?“

„Vy si nemáte co vymýšlet,“ řekl. „Vás nebude nikdo obtěžovat.“

„To je hloupost. Auto může každou minutu selhat. Všechno je třeba si promyslet, a to velmi pečlivě.“

„Promyslím si to.“

„Ale teď! Poručík Levy už mě navštívil kvůli ... Tedovi Darbymu. Možná přijde znovu, možná se mě bude na všelicos vyptávat. On ... Zdá se mi, že je velice šikovný.“

„Poručík Levy? Policajt, co?“

„Je z hortonské policie. Co když půjde do loděnice? Možná tam něco najde - něco, na co jsme zapomněli.“

„Poslyšte!“ řekl Donnelly. „Támhle je nějaké jezírko, hned za zatáčkou. Je ho odtud vidět.“

Cesta teď vedla po rovině malým údolím. Lucie přidala plyn.

„Zpomalte!“ řekl Donnelly. „Před námi je zatáčka.“

Ze zatáčky se vynořilo sportovní auto, ve kterém seděli dva vojáci.

„Viděli nás!“ řekla. „Poznali by nás, kdyby nás viděli znovu!“

„Nebud'te nervózní,“ řekl Donnelly. „Celá se třesete.“

„Pospěšme si!“

Motor začal vynechávat a Lucie vykřikla.

„Nekřičte! Nekřičte!“ řekl Donnelly znepokojeně.

Motor začal znovu vynechávat, zastavil se, ale pak se znovu rozběhl.

Donnelly se naklonil dopředu.

„Máte porouchaný palivoměr,“ řekl.

„Já vím.“

Auto zastavilo. Stiskla startér, ale marně.

„Vystoupím a nastartuji ho ručně,“ řekla.

„To nepomůže,“ namítl. „Došel vám benzin.“

„Ach, k čertu!“

„Nemluvte tak. Neklejte!“ řekl Donnelly. „To vám vůbec nesluší.“

„Co si počneme? Co si, proboha, počneme?“

„Jsme na tom dobře,“ řekl Donnelly. „Lepší místo těžko najdeme. Zapalte si cigaretu a buďte klidná.“

„Přijíždí nějaké auto!“

„Ať přijíždí. Neuvidí nic, jen nás dva, jak kouříme.“

„A co ta bedna?“

„V těchhle časech lidé vozí v autech kdeco.“

„Vy mě nechápete! Všichni mohou dosvědčit, že nás tu viděli. Pak, až ho najdou.“

„Ale nenajdou ho, jen se uklidněte a vykuřte si cigaretu. Potom vám řeknu, co uděláme.“

Třesu se, uvědomila si. Předtím jsem se netrásla. Ale nic horšího se stát nemohlo. Jen tak tu sedět, dokud nás nechytnou.

„Ted' už se z toho nedostaneme,“ řekla Lucie.

„Počkejte, jen počkejte!“ řekl Donnelly, „až uslyšíte, co vám povím. Dostaneme se z toho snadno, když uděláte, co vám řeknu. Ale budete se muset dát dohromady.“

„Co můžu udělat? Co by se dalo ...?“

„Pojďte se mnou!“ řekl Donnelly. „Trochu se projdeme po silnici.“

„A tohle tu necháme?“

Donnelly vystoupil z auta a podal jí ruku, levou ruku. Chytila se jí a vystoupila. Nepustil ji a kráčel směrem od auta.

„A teď poslouchajte, co musíte udělat,“ řekl. „Musíte to udělat přesně tak, jak vám řeknu. Když ne, je s námi amen. S vámi i se mnou. Musíte se dostat co nejrychleji domů.“

„Mám vás tu takhle nechat?“ zeptala se Lucie. „To neudělám.“

„No tak mě poslouchajte. Vaše dcera říkala, že k vám někdo přijde na návštěvu. Paní ...“ Chvilí přemýšlel. „Paní Lloydová.“

„Jak si to všechno pamatujete?“

„Mám dobrou paměť na jména. Když nepřijdete domů, vaše rodina o vás bude mít strach. A když budete pryč příliš dlouho, ohlásí to policii a ta vás začne hledat.“

„Och ...!“ vykřikla zlostně.

„To asi nechcete,“ řekl Donnelly. „Budete se muset dostat domů co nejrychleji. A uděláte to takhle. Na hlavní silnici jsme projeli kolem benzinové pumpy, krátce předtím, než jsme odbočili. Není to daleko. Jděte tam a požádejte je, ať vám objednájí taxík, který vás odveze na nádraží. Neříkejte jim, že jste tady autem. Mohla byste naznačit, že ten muž, s nímž jste jela, začal být dotěrný.“

„To nemůžu.“

„Ale ano, můžete!“ řekl. „Jen si vzpomeňte, jak pohotově jste odpovídala své dceři. Až se dostanete domů ... dáváte pozor, co vám říkám?“

„Ano.“

„Zapomeňte na to, že jsme se s Naglem hádali, i na všechno ostatní. Tam už by to nesedělo. Doma povíte ... Posloucháte mě, má milá?“

„Ano.“

„Sibyl vám řekla, že přišel Nagle a že ho poslala do loděnice, aby tam počkal. Vy jste Naglea viděla už předtím a nějak se vám nelíbil. Měla jste dojem, že má něco společného s černým trhem. Proto jste příliš nespáchala, abyste se s ním setkala. Nechala jste ho čekat v naději, že odejde. Jasně?“

„Ano.“

„A pokud jde o mě ... Měla jste někdy v loděnici starý motor?“

„Ano.“

„Jen co se vám naskytne příležitost, zbavte se ho. Hod'te ho někam do vody. Řekla jste mi, že si ten motor můžu vzít do opravy.

A tak po obědě, když už jste se domnívala, že je Nagle pryč, šla jste se do loděnice podívat na ten motor. A opravdu, Nagle už byl pryč. Vůbec jste ho neviděla. A pak jsem přijel já a vy jste se nabídla, že mě odvezete na nádraží. Takže mě vezete a přitom si povídáme, ptáte se, kam vezu ten motor, a já vám říkám, že ho vezu do jedné loděnice, kde mi ho kamarád opraví. Zapamatujete si všechno?“

„Ano,“ řekla a v duchu se bouřila proti každému slovu té jeho vymyšlené historky.

„Tedy já jsem si poranil ruku a vy jste byla tak laskavá, že jste mi nabídla, že mě odvezete do té loděnice. Ukazatel paliva v autě je porouchaný, a proto jste si neuvědomila, že máte málo benzínu. Přišla jste na to až tehdy, když se auto zastavilo. Když se to stalo, vzpomněla jste si, že se musíte dostat domů, jinak o vás budou mít strach. Nechala jste mě tu s autem, abych se nějak dostal do té loděnice, a vrátila jste se vlakem.“

„A co vy?“

„Já chvíli počkám, až budete pryč. Pak zajdu k pumpě a odtud zavolám jednomu příteli do New Yorku. Přijede autem a doveze mi

benzin. Pomůže mi s tou bednou a společně se jeho autem vrátíme do New Yorku. Pak některým pozdním vlakem odjedu do Montrealu.“

„Ne,“ namítla Lucie.

„A teď mi prozrad'te, co tím chcete říct?“ ozval se Donnelly.

„Já nemůžu ... Co je s tou vaší rukou?“

„Už je to lepší.“

„Můžete s ní hýbat?“

„Trochu.“

„Ukažte jak,“ požádala ho Lucie.

Překvapilo ji, když ho zaslechla smát se.

„Proč se smějete?“ zeptala se.

„Proto, jak se mnou mluvíte.“

„Promiňte,“ odpověděla chladně.

„Ale vždyť mně se to líbí,“ řekl Donnelly. „Jen si se mnou nedělejte velké starosti. Dlouho, dlouho se už o sebe starám sám.“

„Vím,“ řekla, „ale ...“

Vzpomněla si, jak ho v loděnici viděla bezradného a nejistého. Říkal, že se všechno obrátilo proti němu, aby se nemohl dostat pryč.

„Ráda bych viděla, jak hýbate tou rukou,“ řekla Lucie.

„Možná s ní nemůžu hýbat jen teď,“ řekl Donnelly. „Myslím ale, že ji dlouho ochrnutou mít nebudu. Doufám, že to přejde.“

„Co když ten přítel, kterému budete telefonovat, nebude doma?“

„Mám spoustu dalších přátel.“

„Potrvá to dlouho, celé hodiny, než se sem někdo dostane z New Yorku.“

„Co na tom? Je tu pěkně, stín, bude se mi tu dobře čekat. Mám u sebe cigarety a v kapse lahvičku whisky.“

„Nesmíte pít!“ zvolala Lucie. „Mohli byste udělat něco neuvážehého, něco hloupého. Nesmíte se té whisky ani dotknout!“

„Já bych moc nevypil,“ řekl. „Ale kapka dobré whisky ... zrovna jsem si myslel, že i vy byste si mohla trochu dát, jste celá bledá.“

Od hlavní silnice přijíždělo auto.

„Panebože! Přejede těsně kolem mého auta!“ vykřikla.

„Ať přejede,“ řekl Donnelly.

„Ale šofér uvidí auto a u něho nikoho, možná zastaví, vyleze a všimne si té bedny ...“

„Prosím vás, drahá, co to povídáte? On vůbec nezastaví. Musíte si zapamatovat, že nikdo neví, co je v té bedně, a když uděláte, co jsem vám řekl, ani se to nikdo nedozví.“

Chtěla počkat, až auto přejede, ale Donnelly ji vzal za ruku a vedl k hlavní silnici. Když auto přejelo, pustil ji a sáhl do náprsní kapsy.

„Tohle by se vám mohlo hodit,“ řekl a ukázal jí tři tablety křiklavě žluté barvy.

„Co to je?“

„Prášky na spaní,“ řekl. „Jeden vám bude stačit. Spolknete ho a budete v noci krásně spát.“

„Vy to užíváte?“

„Ano.“

„To je ale hrozně špatný zvyk.“

„Nerad ležím s otevřenýma očima,“ řekl.

Vložila prášky do kapsy šatů. Donnelly z druhé náprsní kapsy vytáhl peněženku. Otevřel ji, opřel ji o hrud' a vyndal z ní několik dolarových bankovek.

„Pořád ještě nemůžete hýbat pravou rukou!“ poznamenala.

„Nemáte u sebe peníze,“ řekl Donnelly. „Bude lepší, když si je vezmete.“

Dala bankovky do kapsy, ani se na ně nepodívala. Už se blížili k hlavní.

„Pošlete mi z Montrealu telegram,“ řekla.

„Pošlu,“ slíbil. „A nedělejte si starosti. Nikdo kromě nás o Nagleovi nic neví. Den nebo dva ho nikdo hledat nebude, protože se ustavičně někde potloukal. A přejde mnohem víc času, než ho najdou. Až ho najdou - možná ho nenajdou vůbec - nebude už v bedně. Nikdo nebude vědět, kde přišel o život.“

Viděla, že po hlavní silnici jede velké zelené nákladní auto.

„Benzinová pumpa je jen kousek nalevo odtud,“ řekl. „Teď půjdete domů a zapamatujete si, co máte říct, ano?“

„Nemůžu ...“ řekla a zastavila se. „Prostě nemůžu dál. Jsem ... unavená, nebo se se mnou něco děje. Nemůžu pokračovat v cestě.“

Donnelly vytáhl z postranní kapsy lahvičku whisky.

„Musíte jít domů,“ řekl jí. „To si uvědomujete, ne, má zlatá?“

„Ano,“ řekla.

„Já z lahve nepil,“ řekl Donnelly starostlivě. „Nikdo se jí nedotkl od chvíle, co jste z ní trošku upila.“

Trochu se napila a zdála se jí slabá, takřka bez chuti. Napila se ještě a ještě.

„Na vašem místě už bych víc nepil,“ řekl Donnelly. „Mohla byste být trochu ospalá. To je dobrá skotská whisky, pravá Acconi. Vy víte, co koupit.“

„To otec,“ řekla Lucie.

A když vyslovila jeho jméno, zděsila se. Nemůže pít otcovu whisky - ještě k tomu na tomhle místě, pomyslela si. To je neuvěřitelné. To není možné.

„A teď půjdete domů, ano?“ zeptal se Donnelly.

„Ano ...“

„Dnes jste mi zachránila život,“ řekl. „Dočista jsem ztratil rozum. Nikdy bych ho odtamtud nedostal, kdybyste mi byla bývala nepomohla.“

Kvůli mně zabil, přemýšlela. Jen abych byla v bezpečí.

„Tamhle doleva,“ řekl. „Není to už daleko.“

„Ano ...“ řekla. „Sbohem. Budeš na sebe dávat pozor, vid’?“

„Ano, budu,“ odpověděl Donnelly. „A teď sbohem. Bůh ti žehnej!“

18. Kapitola

Oknem taxíku už viděla svůj dům. Vracela se domů tak, jak odešla, prostovlasá, v červenobílých proužkovaných Šatech, neměla u sebe ani kabelku, ani pudr, ani zrcátko, ani hřeben. Nedokázala si představit, jak vypadá.

Zdálo se jí, že nezvládne vyjít nahoru po těch pár schodech, co vedly na verandu. Taxík odjel, ale ona se nepohnula z místa.

Otevřely se dveře a ven vyběhla Bee.

„Maminko!“ zvolala nejistým hlasem. „Nevěděla jsem, co si mám počít. Mami, jak si to představuješ? Paní Lloydová čekala víc než hodinu ...“

„Došel nám benzin,“ řekla Lucie.

„Ale proč jsi vůbec odešla z domu? Proč jsi šla s tím chlapem?“

„Nevyptávej se mě na nic,“ řekla Lucie.

„No dobře! Jen si představ, jak mi je! Nabídla jsem paní Lloydové čaj - a snažila jsem se si s ní povídat.“ Bee se málem rozplakala. „Opakovala jsem pořád, že se každou chvíli vrátíš. Říkala jsem jí, že se ti asi něco stalo s autem, že se ti přihodila nějaká nehoda ...“

„Mrzí mě, že jsem ti nadělala tolik starostí,“ řekla Lucie a vydala se k domu. „Ale teď jsem hrozně unavená, Bee. Musím se umýt ...“

„Mami, je z tebe cítit alkohol! Maminko, ty jsi pila!“

Stála proti matce s rozšířenýma očima a po tvářích jí stékaly slzy.

„Buď zticha!“ řekla Lucie vyrovnaným hlasem, „Snad si můžu občas nějaký ten koktejl dopřát. Neopovažuj se nazývat to pijáctvím.“

Vypila skoro celou lahvičku whisky na té venkovské silnici. Musím se z toho vzpamatovat.

„Pusť mě, prosím tě,“ řekla Lucie. „Chci si před večerí trošku odpočinout.“

„Je tu poručík Levy!“ řekla Bee.

Nech mě! Nech mě! opakovala si Lucie v duchu.

„Jsem teď velmi unavená,“ řekla po chvíli. „Pověz mu, ať přijde zítra.“

„Musíš si s ním promluvit, mami,“ řekla Bee. „Vždyť je od policie. Nemůžeš ho prostě poslat pryč.“

„Proč bych nemohla,“ trvala Lucie na svém. „Vždyť nejde o nic důležitého.“

„Maminko,“ řekla Bee, „už tak ses chovala dost divně. Když se mě poručík Levy zeptal, kdy se vrátíš domů, neuměla jsem mu odpovědět. Vůbec jsem nevěděla, kde jsi!“

„A proč bys měla vědět, kde jsem?“

„Mami!“

Ta slova byla jako vlny, dorážela na ni jako příboj. Maminko! Kde jsi byla? Co jsi dělala? Otevři dveře, když klepu. Odpověz mi, když se tě na něco ptám. Buď tu pokaždé, když tě potřebuju. Je to ... lidské, pomyslela si.

„Dobrá, promluvím si s poručíkem Levym,“ řekla stručně. „Řekni mu, že hned přijdu dolů.“

Když vešla dovnitř, Luciin otec právě procházel halou.

„Dceruško!“ řekl jí. „Už jsme si dělali starosti ...“

„Ahoj, tati!“ řekla silným, veselým hlasem a přešla kolem něj po schodech do svého pokoje. Zamkla za sebou dveře a postavila se před zrcadlo.

Namlouvala si, že je špinavá, ošuměla, bledá, divná. Nebyla to vůbec pravda. Vlasy měla sice trochu rozčuchané, na tvářích sem tam nějakou šmouhu, ale vcelku vypadala poměrně čistě, podobala se venkovské hospodyně.

Umyla se, učesala si vlasy, převlékla se do hnědých šatů s nabíranými rukávy zdobenými krajkou. Vypadáš jako vyparáděné dítě, vyjádřil se jednou David o těchhle šatech, protože se mu nelíbily. Ani jí se moc nelíbily, ale nedbala na to. Namalovala si rty jako obyčejně a na krk, ani nevěděla proč, si pověsila náhrdelník ze zelených korálů.

Další výsledek o Darbym, pomyslela si. Musím se přemoci. Jenže celá ta epizoda s Darbym jí teď připadala vzdálená a nedůležitá. Nebýt otce, uvažovala, hned bych poručíkovi řekla celou pravdu. Nakonec, není to nic hrozného. Žádný zločin.

Levy vstal, když vesla do místnosti. Stál před ní, vysoký a trochu neohrabaný na velkých nohách, s velkým nosem, velikánskýma ušima, ale přesto měl v sobě jakousi jemnou, trochu smutnou důstojnost, která ho nikdy neopouštěla.

„Mrzí mě, že vás obtěžuji, paní Holleyová,“ omlouval se, „ale je to má povinnost. Obyčejně nejsem příliš vítaný, když přijdu.“

„Ale ne!“ namítla Lucie srdečně. „U nás jste vždy vítaný! Zapalte si, jestli chcete, pane poručíku.“

„Děkuji pěkně,“ řekla když si Lucie sedla, posadil se i on. „Má hospodyně mi často vypráví o tom, s jakými těžkostmi musí paní domu dneska zápasit,“ řekl. „Většinu dne musí shánět potraviny.“

„Víte dobře, že já mám Sibyl,“ řekla Lucie. „Ta je zázračná.“

„Jen ona chodí nakupovat?“

„Ne, někdy jdu sama,“ řekla Lucie. „Ale ona se v tom vyzná líp než já.“

„Má hospodyně tvrdí, že je výhodnější nakupovat v jednom obchodě, kde vás znají, když chcete něco sehnat.“

„Ano, to je pravda,“ souhlasila Lucie.

Přála bych si, aby už mluvil o tom, proč přišel, pomyslela si. Už mě začíná nudit.

Ale ocenila jeho úsilí vytvořit příjemné, nenucené ovzduší. Vždyť nemůže udělat nic chytřejšího, uvažovala, když mě chce přimět, abych hovořila a nebyla příliš opatrná. Podle ní měl Levy dobrou povahu, dokázal lidi odzbrojit svým pomalým, tichým hlasem a jemným úsměvem, i tím, že každého zdvořile vyslechl. Ale byla ve střehu a ve střehu zůstane. Musí si všimnout i nejmenší změny v jeho hlase, musí odhalit jeho záměry.

Hovořil teď o své hospodyně, Češce, prý znamenité ženě. Jako pětadvacetiletá tu v cizině ovdověla a zůstaly jí tři děti. Všechny vychovala, každého poslala na školu. Dva synové jsou teď u námořnictva, dcera se vdala.

„Ale pracuje usilovně jako předtím,“ řekl. „Jediné, co ji dokáže rozčílit, je nedostatek mýdla. Velice se omlouvala, ale prosila mě, abych se všemožně snažil sehnat jí krabici mýdlových vloček. Ale nepodařilo se mi dostat ani jednu z těch značek, o nichž se zmínila, i když mám dost vysoké postavení.“ Trochu se usmál. „V jistém obchodě mi nabízeli něco, co se jmenuje silverglo. Myslíte, že by s tím byla spokojená?“

„No ... “ řekla Lucie. „Pochybují, že by v tom přípravku bylo nějaké mýdlo, ale zdá se, že to přece jen čistí. A je určitě snazší ho sehnat.“

„Silverglo ... “ opakoval a sáhl do kapsy.

Chce si to zapsat, pomyslela si Lucie a přišlo jí to k smíchu.

„Je to vaše, paní Holleyová?“ zeptal se a ukázal jí ušmudlaný kus papíru.

Nechtěla ho vzít do ruky. Podívala se na Levyho, ale z jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

„Podívala byste se na ten papír, paní Holleyová, prosím vás?“ zeptal se.

Nechtěla se na papír dívat. Bála se. Ale největší chybu by udělala, kdyby mu řekla, že se na to podívat nechce.

Vzala papírek a přitom nespouštěla z Levyho oči. Byl to její seznam nákupů. Paní Lloydová vzpomínala, že takový seznam se našel vedle mrtvolky Teda Darbyho. Byl to tenhle? uvažovala.

Anebo je to jen past, něco subtilního a složitého, jen aby ji přinutil mluvit? Ale to se mu nepovede, pomyslela si, a lhát taky nebudu. Ano, chtěl by, abych lhala, abych se zapletla.

„Ale ano!“ zvolala, jako by ji to překvapilo. „Je to jeden z mých starých záznamů. Kde jste to, prosím vás, našel, pane poručíku?“

„Našli to pod Darbyho mrtvolou,“ řekl poručík Levy.

Měla bych projevít ohromení, pomyslela si.

„Propánakrále! Na ostrově?“ zeptala se. „Byli jsme tam jednou na výletě. Asi jsem ho tam ztratila.“

„Pochybují, paní Holleyová. Na tom výletě jste byli téměř před dvěma týdny a tenhle papírek ještě nezmokl.“

„Vypadá, že ano,“ řekla mu. „Je hrozně ušpiněný.“

„Paní Holleyová, mohla byste mi říct, ve který den jste psala ten seznam?“

„Těžko,“ odpověděla. „Některé věci jsou uvedené na každém mém seznamu. Pomeranče, tmavý chléb ... “

„Všimněte si, že na seznamu je napsané i ‚zkusit silverglo‘. Připomíná vám to něco, paní Holleyová?“

„Ne, nepřipomíná,“ řekla. „Často si dělám poznámky u některých věcí, které je potřeba koupit.“

„Mám zjištěné, že první reklama na silvergio se objevila v novinách šestnáctého. Pomohlo by vám to vzpomenout si, paní Holleyová?“

„To ne, pane poručíku. Když takový seznam použiji, víc se o něj nestarám. Zahodím ho. Mohl ho tam zavát třeba vítr.“

„Na takovou vzdálenost, přes vodu a přímo k mrtvole Teda Darbyho?“

„Nebo ho někdo - kdokoliv, mohl zvednout.“

„Ano,“ souhlasil zdvořile a čekal, jestli Lucie ještě něco řekne.

„Paní Holleyová,“ řekl po chvíli, „pokud vím, jela jste na svém motorovém člunu sedmnáctého brzy ráno.“

„Nepamatuji se přesně na datum, pane poručíku, ale je to možné. Často vstávám brzo a ráda se projedu.“

„Viděla jste někoho na ostrově?“

„Nedívala jsem se na ostrov,“ řekla bezstarostně. „jen jsem se přehnala kolem něho.“

„Paní Lloydová,“ řekl, „vypověděla, že brzy ráno sedmnáctého, někdy mezi pátou a šestou hodinou, viděla v zátoce motorový člun a v něm dvě ženy. Měla dojem, že ty dvě ženy s něčím zápasily. Viděla jste ten člun a ty dvě ženy v něm, paní Holleyová?“

Lucie chvíli mlčela, protože ji to nesmírně překvapilo. Možná bude lepší, když řeknu, že jsem ty dvě žehy v člunu viděla, pomyslela si. Možná mi to pomůže.

Ale nedokázala to říci. Její překvapení se měnilo na zvláštní hněv. Něco takového si lidé nemohou dovolit tvrdit, myslela si. Paní Lloydová plácne cokoliv, co jí přijde na jazyk.

„Kdyby byl na vodě ještě jeden člun,“ řekla, „určitě bych ho viděla, anebo aspoň slyšela. Ale pokud vím, žádný člun tam nebyl. Možná je paní Lloydová krátkozraká. Jednou jsem vstala, abych si zapnula kabát. Možná mě viděla.“

„Tvrdí s jistotou, že to viděla, paní Holleyová.“

„Ale mylí se,“ řekla Lucie. „Já vím určitě, že tam nebyl člun se dvěma ženami. Aspoň ne mezi pátou a šestou. To vím určitě.“

Lucie pocítila jakýsi divný strach, a proto se podívala na poručíka. Tvářil se vážně a trpělivě, ale viděla, že ho nepřesvědčila. Copak neví, jaká je paní Lloydová? pomyslela si. Je to velmi milá žena, ale

rozumu nemá ani za mák. Určitě si myslí, že viděla dvě ženy potýkat se s něčím v člunu. Ale nic takového neviděla. Dobře vím, že nic takového neviděla.

Napadlo ji, že k takovým věcem může dojít i u soudu. Někdo by například stál před soudem a šlo by mu o život a vtom by někdo vstal a učinil by takovéhle prohlášení. Například někdo by tvrdil - a přitom by tomu skutečně věřil - že tě viděl na nějakém místě, kdes vůbec nebyla. A možná by ani člověk nemohl dokázat, že tam nebyl. Možná, že jediné, co by mu zbývalo, by bylo takové tvrzení popřít.

„Takový člun tam vůbec nebyl,“ řekla.

„Paní Holleyová,“ řekl poručík Levy, „jistě chápete, že ať je mi to sebevíc proti vůli, mou povinností je starat se o dodržování zákonů ...“

„Zákonů?“ zeptala se. „Bez ohledu na to, jestli jsou dobré nebo špatné?“

„Zákony v této zemi pocházejí z vůle lidu. Takže nemohou být špatné. To, co schválí lid, je správné a jeho rozhodnutí je třeba přijmout.“

Věděla, že něco sleduje. Všechno, co si řekli, vedlo k předem určenému cíli. Někam ji chce dostat - a ona se mu musí bránit.

„Nezáleží vám na tom, že zákon může být velmi nespravedlivý vůči jednotlivci?“ zeptala se Lucie opovržlivě.

„Zákon nikdy není totéž co spravedlnost, paní Holleyová. Vždyť koneckonců o spravedlnosti toho moc nevíme. A potřebovali bychom mnohem moudřejší lidi, než jaké můžeme sehnat, aby zajistili spravedlnost pro každého. Co máme, je kodex, psaný zákon, který pochopí každý.“

„A myslíte, že je to skvělé?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl poručík. „Nesouhlasíte snad ani s tím, že Bůh má právo trestat nebo odměňovat lidi, protože dal všem vědět, co je to zákon a jaký je?“

Tato slova jí nahnala strach. Zmlkla.

„Paní Holleyová,“ pokračoval poručík Levy. „Já bych řekl, že v tom člunu byla s vámi ráno sedmnáctého vaše dcera.“

„Má dcera?“

„Darby nebyl zavražděný na tom místě, kde našli jeho mrtvolu, paní Holleyová. To víme určitě. Víme i to, že Darby byl v jistou dobu ve vaší loděnici. Na několika předmětech jsme našli jeho otisky.“

„Do loděnice se může dostat kdokoliv. Opravdu kdokoliv. Ale říkal jste, že Murray ...“

„Murraye nechte na pokoji, paní Holleyová. Jeho případu se ujal jeden z nejšikovnějších advokátů v New Yorku - a stejně to nebyl pravý viník. Už je na svobodě.“

„Ale moje dcera ... Proč se ji snažíte zatahnout do toho případu?“

„Vaše dcera vás kryje, paní Holleyová. To je jasné. Ptal jsem se jí na různé věci a odpovídala velmi neurčitě.“

„Říkáte, že mě kryje. A před čím?“ zeptala se Lucie.

„Paní Holleyová, je mou povinností upozornit vás, že nejste povinna odpovídat na to, nač se vás ptám. Dále vás musím upozornit, že všechno, co řeknete, může posloužit ...“

„Jak můžete takhle mluvit!“ zvolala.

Vstal, postavil se před ni a byl tak veliký, že mu ani neviděla tvář.

„Paní Holleyová, mám důkazy o tom, že Darby byl ve vaší loděnici. Na základě určitých faktů se domnívám, že ho tam někdo zabil a převezl jeho tělo na ostrov. Dál vím, že dnes odpoledne vám Donnelly pomáhal odstranit z loděnice nějaký předmět nebo předměty, které by vás mohly usvědčit.“

„Ne,“ řekla Lucie. „To není pravda.“

„Ještě jsem nepožádal o vydání zatykače, paní Holleyová ...“

„Zatykače?“ zvolala. „Na mě?“

„Plným právem bych mohl zatknout vás i vaši dceru, abychom vás mohli vyslechnout. Vy i ona zatajujete různá fakta.“

„Má dcera ...?“

„Vaše dcera odpovídá velmi nejasně, paní Holleyová. Říkala, že Donnelly ji přišel navštívit. Naznačila mi, že je do ní zamilovaný a že se proto snaží získat vaši přízeň. Později vysvitlo, že toho muže vůbec nezná. Neví ani, jak se jmenuje křestním jménem, například, ani jeho adresu. Nedokáže si vzpomenout, kdy a kde se s ním setkala. Podobně hovoří i o Darbym. Jestli sem prý vůbec někdy přišel - což ona naprosto netvrdí - bylo to kvůli ní.“

Poručík Levy se na chvíli odmlčela pak se zeptal:

„Jak dlouho už znáte Donnellyho, paní Holleyová?“

„Dlouho ne. Je to náhodná známost.“

„Jak jste se s ním seznámila?“

„Jestli se nepletu, představil mi ho nějaký pojišťovací agent.“

„Víte, čím se Donnelly zabývá, paní Holleyová?“

„Ne,“ řekla. „Nevím.“

„Za prohibice byl pětkrát zatčen v souvislosti s nezákonnou výrobou a pašováním alkoholu. Teď je v podezření, že načerno obchoduje, zejména s masem.“

„Ale nedopustil se vysloveného zločinu, že? Mám na mysli nějaké krádeže nebo ...“

„Paní Holleyová,“ řekl Levy, „váš postoj mě udivuje. Jestliže nepokládáte černý obchod v době války za zločin ...“

„Ale ano, pokládám!“ řekla Lucie rychle. „Samozřejmě že to pokládám za zločin!“

„Paní Holleyová,“ řekl Levy, „musím se vás zeptat, co jste vy a Donnelly odnesli dnes odpoledne z loděnice.“

Znehybněla a ani si neuvědomila, že zatajila dech a pak slabě vzdychla.

„Motor,“ řekla. „Motor do člunu.“

„Totéž mi pověděla vaše dcera,“ řekl. „Když jsem se jí zeptal, kde jste, řekla mi, že jste vezla Donnellyho na nádraží a že jste s sebou vzala motor do člunu. Pokládal jsem za svou povinnost navštívit loděnici a zjistil jsem, že tam ten motor ještě je.“

„Ale byly tam dva.“

„Dal vám majitel loděnice seznam všech věcí, které tam jsou, paní Holleyová?“

„Ano. Myslím, že ano. Ale nepamatuji se přesně, kam jsem ho dala. Samozřejmě, mohla bych se po něm později podívat ...“

„Proč jste ten motor dali do bedny, paní Holleyová?“

„No, já takové věci prostě nejradši skládám do beden ...“

Tak a teď jsem už na konci. Člověk se vzchopí, jde, dokud může, ale nakonec se provaz napne a není kam pokračovat.

„Kam jste tu bednu zavezli, paní Holleyová?“

„Chtěli jsme ji zavést do jiné loděnice, ale došel nám benzin a já se musela vrátit domů vlakem.“

„Kde jste nechala Donnellyho?“

„Někde na venkově. Na nějaké vedlejší silnici.“

„Kde to asi bylo?“

„To vám nedokážu přesně říct.“

„Ve které stanici jste nastoupila do vlaku?“

„Bylo to - myslím, že to byla stanice West White Hills.“

„Kdy vám Donnelly vrátí auto, paní Holleyová?“

„Předpokládám, že co nejdřív.“

„Budeme ho muset vyslechnout, paní Holleyová. Dala byste nám, prosím, jeho adresu?“

„Neznám ji.“

„Tak se s Donnellym stýkáte, paní Holleyová?“

„My si nepíšeme.“

„Zná jeho adresu někdo z vaší rodiny?“

„Bohužel ne.“

„Paní Holleyová, řekl bych, že vy a Donnelly jste odstranili důkazy o Darbyho smrti.“

„Ne, na mou duši ne. Čestné slovo.“

Člověk se dostane až na konec provazu a nic se nestane. Provaz se nepřetrhne ani ho nezardousí.

„Nemohu věřit tomu, co jste říkala o motoru, paní Holleyová. Nevysvětlila jste mi uspokojivě, jak se váš seznam nákupů octl pod Darbyho tělem. Ani vy, ani vaše dcera jste mi nevysvětlily, co Darby dělal ve vaší loděnici. Proto jsem nucen vás požádat, abyste šla se mnou k okresnímu státnímu zástupci.“

„Ale ... kdy?“

„Okamžitě.“

„Vždyť už je čas k večeři!“

„Je mi líto ... “

„Ale ... kdy se vrátím? Na kdy mám říct Sibyl, aby prostřela stůl k večeři?“

„To nevím, paní Holleyová.“

„Vrátím se za hodinu?“

„Bylo by lepší, kdybyste s tím nepočítala, paní Holleyová.“

„Chcete říct ... ? Chcete říct - že mě tam zadrží?“

„Je to docela možné, paní Holleyová.“

„Chcete říct ... že mě zatknou?“

„Možná, že státní zástupce bude požadovat za nutné nechat si vás tam kvůli dalšímu vyšetřování.“

„Ve vězení?“

„I to je možné, paní Holleyová.“

„Já nemůžu,“ řekla Lucie rozhodně. „Nemůžu přece jednoduše odejít z domova a jít rovnou do vězení. Neuvědomujete si ... mám děti a otce ... možná ani nevíte, že mám muže za mořem, u námořnictva.“

„Ano, vím to, paní Holleyová.“

„Potom ... Nechápete, jak to na ně zapůsobí? Je nemůžu ... nechápete mě? Nemůžu si prostě sednout k večeři ... “

Vstala a sepjala ruce.

„Prosím vás!“ řekla. „Pochopte! Dobře víte, že jsem Darbyho nezabila. Přece nechcete na nás všechny uvalit takovou hanbu a ponížení ... “

„Paní Holleyová,“ řekl poručík Levy, „spolčila jste se se známým zločincem ... “

„Cože?“ zeptala se, dívajíc se mu přímo do očí.

„Vyjádřil jsem se trochu neobvykle,“ řekl poručík a oplatil jí její přímý pohled.

Považuje nás za milence, pomyslela si. Všichni si to myslí. Policie se dozví, že jsem s ním byla na obědě. O všem se dozví.

Nikdo neví o Nagleovi. Možná se o něm nic nedozvědí. Možná mi dá pokoj, když teď řeknu pravdu o Darbym. Jenže musím varovat otce.

„Pane poručíku,“ řekla. „Prosím vás, nechte mě tu do zítřka do rána.“

„To není možné, paní Holleyová.“

„Jsem ... jsem velmi unavená,“ řekla Lucie. „Nemám jasnou hlavu. Když se dobře vyspím, tak zítra ... zítra vám všechno povím.“

„O čem, paní Holleyová?“

„O Tedu Darbym.“

„Připouštíte, že víte, za jakých okolností zemřel?“

„Prosím vás,“ řekla, „prosím vás, nechte mě do zítřejšího rána ...“

„Nemohu, paní Holleyová.“

„Musíte,“ řekla.

Nesmím dovolit, aby se otec znenadání všechno dozvěděl. Ať bych mu to pověřila sebeopatrněji, byla by to pro něho strašná rána. Nemá ani tušení, že člověk, s nímž se potkal v loděnici, byl Ted Darby, o kterém četl v novinách. Bude ...

„Paní Holleyová,“ řekl Levy, „zdá se mi, že si neuvědomujete vážnost své situace. Přiznala jste, že víte, jak došlo k Darbyho vraždě ...“

„Nebyla to vražda.“

„Tak o Darbyho smrti. To je důvod k zatčení.“

„Poslyšte,“ řekla zoufale. „Pane poručíku, mluvmě jako ... lidé. Dobře víte, že nejsem vrah. Byla bych vám všechno řekla už dřív, ale z jistého důvodu ... Zítra ráno vám všechno řeknu. Tak brzy ráno, jak budete chtít.“

„A proč ne teď?“

„Musím se vyspat. Jsem ... opravdu jsem strašně unavená ...“

Odstoupil od ní s rukama za zády.

„Paní Holleyová,“ řekl po chvíli. „Odložím váš výslech do zítřejšího rána, když sem dnes večer pozvete Donnellyho.“

19. Kapitola

Přikročila k oknu a nesmírně ji překvapilo, jak je venku. Všechno bylo zaplaveno jasným citrónově žlutým světlem, drsná tráva vypadala žlutá, listí na mladých stromech bylo přízračně zelené a podivně se chvělo v tom zvláštním světle.

Ten už je pryč, uvažovala. Sedí ve vlaku do Montrealu.

Ale v duchu ho viděla na té vedlejší silnici, jak ho tam nechala, elegantního, s bezvládně visící pravou rukou. Mám porušit dohodu, pomyslela si. Mám ho zradit. Mám ho sem přilákat a předat policii.

Nahoře v poschodí se ozvaly kroky a bouchly dveře. To je otec, pomyslela si. I Bee je asi nahoře. Kde je David? Je téměř čas večeřet.

„Paní Holleyová?“

Levyho hlas byl zdvořilý a trpělivý, až příliš trpělivý. Je směšné, jak čeká, pomyslela si, a náhle ji popadl hněv, že by ji mohl donutit vypovídat.

„Nevím, kde je pan Donnelly,“ řekla klidně.

„Potom se obávám, že budete muset jít se mnou, paní Holleyová.“

„Dovolíte mi, abych se alespoň navečeřela, ne?“

„Obávám se, že ne.“

Obrátila se přímo k němu. V místnosti se už začínalo stmívat a on v tom šeru vypadal velmi bledý, jen vlasy měl černé.

„Nemyslela jsem si o vás, že jste tak nelítostný.“

Levy mlčel.

„Proč si pana Donnellyho nenajdete sám?“ zeptala se Lucie.

„Když vám tak záleží na tom, abyste se s ním setkal.“

„Už jsem se o to pokusil. Ale newyorská policie dočasně ztratila jeho stopu. Samozřejmě, že ho najdou, ale já bych ho chtěl vidět hned teď.“

„Chcete ho zajistit, že?“

„Chci ho vyslechnout, paní Holleyová. Když mě jeho výpověď uklidní, nic se mu nestane.“

Už ho zatkli pětkrát. A ani jednou mu nic nedokázali. On se o sebe dokáže postarat. A na Naglea se ho vyptávat nebudou. Proč by taky měli? Nikdo ještě nemůže vědět, že se Nagleovi něco stalo. A s

tím ostatním nemá nic společného. Poručík Levy se ho bude vyptávat pouze na Teda Darbyho, ale nebude mu moci nic dokázat. Na ten večer má určitě alibi, protože tady docela jistě nebyl.

Ale co ta bedna? Tu už určitě stihl odklidit. O Nagleovi ještě nikdo nic neví. Ne. Marty řekne to, co jsem řekla já. Že to byl motor. Zodpoví všechny poručíkovy otázky - mnohem líp než já. Pětkrát už ho zatkli a do vězení ho nedostali. On se o sebe umí postarat.

Lucie slyšela, jak bouchly dveře v kuchyni a nato se ozval David.

„Sibyl! Co je s večerí?“

„Poručík Levy hovoří s vaší matkou,“ odpověděla Sibyl příjemným hlasem.

„Aha!“ řekl David spokojeně. „To je šikovný policajt. Vsadil bych se, že ten případ vyřeší. Je v ledničce nějaká coca-cola?“

„Není, pane Davide. Nedá se sehnat.“

„No ...“ řekl David. „Tak si asi rozmixuju kakao.“

„To vám jen pokazí chuť k jídlu.“

„Mně tedy nikdy ne,“ řekl David.

„Tak já vám ho namixuju,“ řekla Sibyl.

Všechny ty zvuky vnímala Lucie neobyčejně jasně. Slyšela, jak mixér dosedl na kuchyňský pult, vzápětí se rozezvučel, na chvíli se zastavil a pak znovu začal vrčet. David, dumala, jistě sedí na kraji kuchyňského stolu, šťastný, že je zase doma.

Nemůžu mu pokazit večer, ani ostatním ne. Neodejdu právě teď, kdy je čas k večerí, nepůjdu za státním zástupcem. Možná bych se už dnes večer nevrátila... Možná by mě na několik dní zadrželi ... A všichni by se doslechli ... všichni ... že jsem se spolčila se známým zločincem ...

Udělám všechno, opravdu všechno, abych tomu zabránila. On by tomu zabránil, kdyby přišel. On by si poradil s poručíkem i státním zástupcem. On by z toho vyklouzl, kdyby přišel. Určitě ...

„Paní Holleyová, chci slyšet, jak jste se rozhodla,“ řekl Levy.

Šlehač se zastavil, slyšela, jak někdo otevřel dvířka sporáku a hned je zase zavřel.

„Dobře ...“ řekla a vyšla na chodbu a do kuchyně.

„Ahoj, Davide, ty můj kluku!“ řekla. „Sibyl, šla byste na chvílku do obýváku?“

„Sibyl zavřou do basy?“ zeptal se David. „Dej si pozor, Sibyl!“
Sibyl se na něho mile usmála a šla za Lucíí.

„Sibyl,“ řekla Lucie, „neznáte náhodou telefonní číslo pana Donnellyho?“

Sibyl se na ni podívala, jejich oči se setkaly. Jestli řekne ne, bude zle.

„Ano, paní,“ řekla Sibyl.

„Mohla byste mu teď hned zavolat?“ řekl Levy. „Řekněte mu, že paní Holleyová by byla ráda, kdyby ji dnes, večer navštívil, podle možnosti co nejdřív. O mně nemluvte.“

„Dobře,“ řekla Sibyl.

Telefon stál na stolku v předsíni, hned vedle dveří do obývacího pokoje. Lucie i poručík Levy viděli, jak si sedla na židli a vytočila číslo. Tvář měla klidnou a utrápenou, oči sklopené. Vytáčí nesprávné číslo, pomyslela si Lucie. Má ráda Martyho a ví, že tohle je past.

„Haló?“ řekla Sibyl. „Můžu mluvit s panem Donnellym, prosím vás? ... Myslíte, že se vrátí brzy? Mohl byste mu, prosím vás, vyřídit, že mu Sibyl vzkazuje, aby dnes večer přišel, co možná nejdřív? Děkuji vám pěkně, pane.“

„Není doma, paní,“ řekla Sibyl a vstala. „Ale nechala jsem mu vzkaz.“

„U koho?“ zeptal se Levy.

„Nevím, kdo to byl, pane.“

„Mohla byste mi říct to číslo?“ zeptal se Levy. Sibyl mu ho řekla a on si ho zapsal do notesu.

Je to nesprávné číslo, uvažovala Lucie. Sibyl by Martymu neublížila.

I tak je už pryč. Už je ve vlaku do Montrealu. Sem už nepřijde. Je pryč.

„Děkuji,“ řekl Levy a vložil notes do kapsy.

„Uvidíme se zítra ráno, paní Holleyová. Dobrou noc!“

„Dobrou noc!“ odpověděla Lucie.

Jen co se za ním zavřely dveře, Lucie pospíchala do kuchyně, dychtivá, co jí Sibyl poví.

„Sibyl ... ?“

„Prosím, paní?“

Jejich pohledy se setkaly, ale Sibyliny oči byly nevyzpytatelné, tmavé, smutné a neoblomné.

„Sibyl ... Myslíte, že přijde?“

„Nechala jsem mu vzkaz, paní.“

Ale dostane ho? přemýšlela Lucie. Nebo jsi jen předstírala? Tobě se líbil. Opravdu bys ho sem přilákala ... kvůli policajtovi?

Stála a dívala se na Sibyl, ale neodvážila se jí zeptat, zda skutečně vytočila jeho číslo.

Tak či tak je už pryč. Jede vlakem do Montrealu.

„Mám už zazvonit na večeri, paní?“

„Myslím, že ano,“ řekla Lucie.

Zdálo se jí, že Sibyl má radost, když může uhodit do gongů v hale. Byly čtyři, zavěšené na červené hedvábné šňůře, a patřily ještě Luciině matce. Davidovi a Bee se to zvonění moc líbilo, když ještě byli dětmi. Patřilo to k jejich rodinnému životu, pokládali za samozřejmé, že si gongy vezmou do nového bytu.

Zapadající slunce pozlatilo sklo hlavního vchodu, ale jeho záře až k Sibyl nedosáhla. Stála ve stínu, v ruce držela krátkou paličku s gumou na konci. Strídavě udeřila na všechny gongy. Zvonění se rozlehlo po celém domě. A jako by mělo kouzelnou moc. Starý pan Harper okamžitě vyšel ze svého pokoje, vzápětí otevřel David a ještě nedošli ani do haly, a už dolů scházela i Bee.

Chci tu mít Toma! řekla si Lucie s vášnivou vzpourou. Chci, aby tu byli všichni, všichni v bezpečí. Bylo to bezbožné přání, vzpoura proti Bohu, vzpoura proti samotnému životu. Lucie si to dobře uvědomovala. Ale pokusí se bojovat, vynasnaží se odvrátit nebezpečí, které hrozí její rodině.

Měla pocit, že je schopná všeho. Klidně seděla u stolu, dokonce trochu jedla. To proto, že dokázala přežít svou zkoušku ohněm.

V devět, řekla si, jim povím, že jsem unavená a půjdu nahoru do svého pokoje. Vezmu si jeden z těch prášků, co mi dal, a usnu.

Bee a David byli divní, hned si toho všimla. Byli neobvykle mlčenliví, odsuzovali ji. To je přejde. Ale otec mluvil a ona mu odpovídala, lahodila jí jeho neurčitá slova. On ji nikdy neodsuzoval. Pokud si v poslední době všiml jejího podivného chování, anebo kdyby mu někdo řekl, že udělala ještě něco podivnějšího, neuvěřil by tomu, je

to jeho dcera, je bezúhonná žena a matka, moudrá a rozvážná hospodyně. Přinejhorším by připustil, že sem tam nepostupovala správně.

Ale její muž a děti by vůči ní měli výhrady. Patří jim a všechno, co dělá, má na ně vliv. Jejich hrdost, jejich dobré jméno má ve svých rukách. Dají jí najevo svou lásku, jistou úctu, ale za to musí být taková, jakou ji chtějí mít, jakou ji potřebují mít.

Po večeři se všichni přemístili do obývacího pokoje. Bee si sedla k psacímu stolu, že napíše dopis, David vzal do ruky nějaký vědecký časopis, starý pan Harper navrhl, aby si chvilku na něco hráli. Bylo krátce po osmé a Lucie se nemohla dočkat deváté hodiny, aby mohla odejít do svého pokoje.

„Tati,“ řekla, „jestli proti tomu nic nemáš, napíšu Tomovi a půjdu si lehnout.“

„To je výborný nápad,“ řekl. „Máš něco na čtení, má milá? Mám tady tu knihu z knihovny, velmi zajímavou a zábavnou, je to lehké čtení. Jedna rodina v biskupském sídle v Anglii ...“

„Tati, určitě by se mi líbila, ale dneska asi sotva budu něco číst. Asi hned usnu. Dobrou noc. Dobrou noc, děti.“

David vstal a políbil ji na tvář. Byl to chladný polibek, ale aspoň že je k ní pozorný.

„Dobrou noc, mami,“ řekla Bee, ale ani se na ni nepodívala.

To není od tebe hezké, pomyslela si Lucie. Ale ty všechno mnohem, mnohem hůř snášíš než David. On si myslí, že dělám hlouposti, že jsem čím dál tím nemožnější, ale ty si myslíš, že je v tom něco víc, něco hrozného, a bojíš se toho. Je mi to líto a moc mě to mrzí ...

Tomovi je potřeba ten dopis napsat podle možnosti co nejdřív. V umělém světle byl její pokoj klidný, otevřeným oknem vnikal dovnitř čerstvý, sláný vánek.

Drahý Tome!

Zdálo se jí, že za záclonou se něco pohnulo.

Drahý Tome! Počasí je ... Drahý Tome. Ach, Tome, vrať se mi živý. Kéž bys byl u mě, abych si vzpomněla, jak vypadáš, abych se tě mohla dotknout. Nesmíš, nemůžeš být ode mne tak daleko, připadáš mi neskutečný.

Ale Lucie v tu chvíli nic necítila. Vůči nikomu. Toužila si jen lehnout do postele, nic víc. Mezi čistými papíry našla starý dopis Tomovi, který se jí tehdy nelíbil, a proto mu ho neposlala. Opsala ho téměř doslova. Psala v něm o rodinných pletkách, připomínala mu den, kdy spolu byli na Jones Beach. To bylo už dávno, děti byly ještě malé. Byl to zvláštní den, mimořádně šťastný, ale dnes v ní nevyvolal žádné pocity. Ty dvě malé děti i šťastní Tom a Lucie jí připadali jako loutky.

Napsala na obálku adresu a položila dopis k Tomově fotografii jako každý večer. Žluté prášky zabalila do papírového ubrousku a vložila je do zásuvky prádelníku. Jeden z nich teď spolkla a zapila sklenicí vody. Ani nevím, co to je, dumala. Nevím, jaký účinek to bude mít.

Uškodí jí, nebo ne? Nebála se ničeho, co pocházelo z jeho rukou. Svlékla se, vykoukala, pospíchala, protože se bála, že ji překvapí spánek. Mohla bych i omdlít, pomyslela si. Mohla bych usnout kdekoliv a ráno by mě našli ležet na podlaze. Kdoví, jak dlouho to bude účinkovat? Možná, že mě ráno jen těžko vzbudí.

Znepokojovalo ji, že by ráno mohla být unavená a divná. Zejména proto, že se otcí rozhodla říci o Tedovi. Ale ve skutečnosti jí nezáleželo na ničem tolik jako na tom, přežít tuhle noc, prospat ji v úplném bezvědomí. Není už důvodu, proč by měla bdít. Nic už nemůže udělat. Dovolila Sibyl, aby telefonovala. Ale on už nepřijde. Je přece na cestě do Montrealu.

Lehla si do postele a ležela opřená o pelest ve světle noční lampy. Vzala do ruky knihu, ale spánek k ní nepřicházel. Co to bylo za prášky? uvažovala nedočkavě. Proč nezačínají účinkovat? Počkám ještě dvacet minut a pak, když to nezabere, vezmu si druhý.

Zavřela oči a vtom se před ní vynořila jakási tvář - vylekaně na ni hleděla. Byla to známá, milá tvář, s cvikrem na nose a nepokojným úsměvem. Kdo to jen může být, uvažovala. Měla bych to vědět. Ale vždyť je to slečna Priestová, naše učitelka angličtiny. Jenomže někdo mi říkal, že zemřela! Že by mi přinesla nějaký vzkaz?

„Slečno Priestová?“ zeptala se téměř omluvně.

Nikdo jí neodpovídal. Vzdychla a položila si hlavu na polštář. Natáhla nohy a uvolnila tělo. Proč slečna Priestová? Uvažovala úpor-

ně. Souvisí to nějak se školou? Nezáleží mi na tom, jestli budu spát nebo ne, řekla si Lucie, jen když se můžu takhle uvolnit. Jen když si nemusím dělat starosti.

Náhle jí do uší zasyčel Sibylin hlas.

„Spím!“ řekla nahněvaná Lucie. „Dejte mi pokoj!“

Zase to syčení: „Paní Holleyová!“

„Nech mě, Sibyl.“

„Paní Holleyová, už je tady. Musíte si pospíšit.“

Holleyová. Je tady. Pospěš si. Pst.

Sibyl jí na čelo a oči přiložila mokrý ručník.

„Co je?“ zeptala se Lucie.

Otevřela oči a posadila se.

„Musíte si pospíšit, paní. Už je tady.“

„Nemůžu si pospíšit, Sibyl. Vzala jsem si prášek na spaní. Spala jsem.“

„Pomohu vám, paní.“

Cítila se hrozně, velmi unavená a zmatená. A ke všemu lhostejná. Seděla na židli, zatímco jí Sibyl obouvala boty, natahovala punčochy a upravovala vlasy.

„Kolik je hodin, Sibyl?“ zeptala se.

„Brzy budou dvě, paní.“

Lucie se trochu rozplakala.

„Usnula jsem až po deváté,“ řekla. „Vůbec jsem se nevyspala.“

„Pak si zase můžete lehnout, paní.“

Dostala v Tmavé předsíni strach a bála se jít dál, co když se některé dveře otevrou. Ale Sibyl ji chytila za ruku a vedla ke schodům. Sestupovala strnule, jako by měla dřevěné nohy, a držela se Sibyl. Prošly tmavou kuchyní a pak na zadní verandu, kde byla tma jako v pytli.

„Prší!“ zašeptala.

„Jen trochu, paní,“ zašeptala i Sibyl. „Teď musíte být strašně potichu, paní.“

Po příjezdové cestě chodil nějaký muž. Lucie viděla, jak se mu matně leskne plášť do deště. Byl jen několik kroků od nich.

„Teď!“ zašeptala Sibyl.

Opatrně utíkaly, přeběhly přes travu k loděnici, Sibyl otevřela dveře a obě vešly do chladné, zatuchlé tmy.

„Tudy, paní,“ řekla Sibyl.

Otevřela dveře, které vedly do tmavé komory bez oken. Ostré světlo ji osvítilo. Byl tam.

„To je od vás hezké, že jste přišla,“ řekl formálně.

Tohle už nebyl sen a ani nohy už neměla jako z olova, nebyla ospalá. Byl čistě oblečený, v tmavém obleku, s tmavou kravatou, ruku měl zavěšenou v černé pásce. Tvář neměl bezvýraznou, nýbrž ostrou a jasnou. Náhle jí připadal úplně cizí a ztuhla strachem.

Tahle osvětlená místnůstka bez oken byla pastí, do níž se nechala chytit. A teď je tady, zavřená s ním. Bylo to setkání, kterého se bála víc než čehokoliv jiného na světě.

„Nebyl bych vás obtěžoval,“ řekl, „ale mám zlomenou ruku.“

„Zlomenou?“ zvolala.

„Ano, zlomenou,“ opakoval, jako by se jí chtěl omluvit. „Nebýt toho, byl bych vám to poslal poštou a připojil nějaký lístek na vysvětlenou. Ale takhle ani psát nemůžu.“

„A už jste si dal ruku ošetřit?“

„Později. Podívejte se, prosím, vás, co je tadyhle na policice.“

„Takhle nemůžete chodit! Musí vás to strašně bolet.“

„Já na to nemyslím,“ řekl. „Nedělejte si starosti. Později ji ošetří. Ale teď se podívejte, co je tady, na policice.“

Lucie se mu stále dívala do tváře, v níž měl jakýsi divně veselý výraz.

„Podívejte se hned!“ řekl. „Tady jsou dopisy vaší dcery, všechny do jednoho.“

Z policičky zvedl pár obálek svázaných gumou.

„Už se kvůli ním nebudete muset trápit,“ řekl. „A tadyhle ... nepodíváte se? Tady jsou vaše šperky.“ Trochu se usmál.

„Nemají takovou cenu, jak jsem si myslel.“

„Marty ... “ řekla.

Přehrada se uvolňovala, obrovská vlna rostla, jako by ji chtěla smést.

„Marty,“ řekla, „máš zlomenou ruku. Marty, musíš odejít, musíš rychle odejít.“

„Času dost.“

„Ale je tu ten policajt ... “

„Ten jen hlídá. Viděl jsem ho a vyhnul se mu, když jsem zaklepal na okno a zavolal Sibyl, aby vyšla ven.“

„Marty ... odvezu vás člunem o kus dál. Pospěšte si, musíte si pospíšet! Ten policajt by sem mohl přijít a snadno nás zde najít.“

„Ten o mě nestojí.“

„Ale vždyť je tu právě kvůli vám! Odvezu vás člunem. Nějak vás dostanu pryč odtud.“

„Ten policajt nejde po mně.“

„Ale, Marty! Poručík Levy ví o tom vzkazu ... “

„O jakém vzkazu?“

On to tedy neví, myslela si. A jestli se to dozví ...

„Jaký to byl vzkaz?“ zeptal se znovu. „Chci slyšet pravdu.“

Podíval se na ni pozorně, zamyšleně, jako by stál před vážným rozhodnutím. Nezmohla se ani na slovo, ale ani na to, aby z něho spustila oči.

„Vy jste mi poslala vzkaz?“ zeptal se. „Jaký?“

Chvilí čekal.

„Tak je to tedy! Chtěla jste mě dostat.“

„Marty ... “ řekla.

Zhluboka vydechl.

„Konečně ... “ řekl. „Víte, právě na tohle myslel chudák Nagle.“

20. Kapitola

Jeho slovům nerozuměla, jen si všimla, že to řekl bez trpkosti a výčitky.

„Nemohla jste za to,“ řekl. „Levy vás pronásleduje, že?“

„Šlo jen o Teda Darbyho,“ řekla. „Zatím o ničem jiném neví. Jen se domnívá, že jsme něco odvezli - nějaký důkaz týkající se Teda. Nic jiného. Nic - co by ti skutečně uškodilo. Já bych v žádném případě ... víš dobře, že bych ... o té druhé věci ... nikdy. Nikdy!“

„Ubohé děvče,“ řekl, „vůbec za to nemůžete. Ale právě tohle měl Nagle na mysli. Žena, jako jste vy, bude vždycky myslet především na rodinu a na své dobré jméno.“

„Ne. Mluvím o tom ... o tom druhém. Nikdy bych vás neprozradila. Nikdy!“

„Jistě. Věřím vám,“ řekl.

„Nevěříš mi. Vidím, že mi nevěříš. Myslíš si ... “

„Poslyš! Copak bych mohl zapomenout na to, jaks mi pomohla odklidit ho odsud v té bedně? Zapomněl bych na tvou odvahu, na tvou duchapřítomnost, jak jsi bleskurychle a pohotově odpovídala své dceři? Byla's na mě moc hodná.“

„Ne,“ řekla. „Nebyla.“

„Tedy já jsem spokojený,“ řekl a zase na něm byla vidět ta divná veselost. „Teď si sedněte. Je několik věcí ... “

„Ne! Musíte odejet - okamžitě - člunem.“

„Budeš mě muset vyslechnout, ubohé děvčátko,“ řekl jí, „protože jsem se rozhodl jinak.“

„Musíš odjet!“ řekla.

„Není tu nějaká židle?“ řekl a začal se rozhlížet po komoře. „Tak tedy, budu stručný. Nikdo se nemusí dozvědět, že Nagle byl v bedně, a bedna - ta shořela na popel. Stačí, když řekneš, že nevíš, co v té bedně bylo. Ani nevíš, kam jsem ji dal.“

„Kde je Nagle?“

„Bude lepší, když to nebudeš vědět. Prostě je daleko odtud a kromě nás dvou nikdo neví, že byl tady v loděnici, jedině Sibyl ještě. Auto máš v garáži nedaleko nádraží. Svěřil jsem ho jednomu mladému chlapci. Vůbec nic tě s Naglem nespojuje.“

„A co ty? Co ty míníš dělat?“

„Já už se zachránit nemůžu,“ řekl, „když mě tu policie hledá.“

„Můžeš se zachránit. Odvezu tě člunem.“

„Ne,“ řekl, „já už se zachránit nemůžu. A věděl jsem to moc dobře od samého začátku.“

„Marty, kdyby tě dnes v noci chytili, vyptávali by se jen na Darbyho. Nevědí, co se stalo s Naglem.“

Vyndal krabičku cigaret a jednu si vytřepal do dlaně.

„Připálila byste mi, prosím vás?“ zeptal se. „Je těžké ...“

„Nepůjdeš už?“

„Jen pár šluků ...“ řekl jakoby na omluvu. „I to je přepych.“

Škrtla sirkou a připálila mu cigaretu.

„Marty,“ řekla Lucie, „jsi hrozně nerozumný. Můžeš zmizet. Když tě odvezu člunem ...“

„Žádným člunem s tebou nepojedu,“ řekl.

„Tak jdi po cestě. My dvě se Sibyl zjistíme, kdy strážník bude na druhé straně domu, a ty můžeš odejít.“

„Jistě,“ řekl nepřítomně a potáhl z cigarety.

„Marty!“ zvolala Lucie. „Ty máš něco hloupého v úmyslu.“

„Život za život,“ řekl. „Jinak to nejde.“

„Jde - ledaže by ses vzdal. Marty, nemáš dost odvahy na to, abys bojoval o vlastní život?“

„Jsou věci, proti kterým se bojovat nedá,“ řekl. „Carlie a já jsme byli více než dvacet let přátelé. Nikdy ho nenapadlo, že bych mu něco takového udělal. Vypadal překvapený, překvapený jako ...“

„Přestaň! Nesmíš takhle mluvit! Ty ...“ na chvíli zmlkla, zděšená výrazem jeho tváře, její bezvýrazností. „Nebud' blázen! Seber se! Musíš bojovat o vlastní život!“

„Co by to bylo za život, v němž by neexistovala jediná klidná chvíle ve dne ani v noci? Nikdy bych si nemohl položit hlavu na polštář, abych přitom neviděl Carlieho ...“

„Mlč!“ řekla Lucie zlostně. „Udělal jsi to kvůli mně.“

„To je totéž, jako kdybych to udělal pro sebe,“ řekl. „Není v tom žádný rozdíl.“

„Přestaň! Můžeš se dostat pryč - když se o to jen trochu pokusíš.“ Díval se na ni a usmíval se.

„Přestaň se tak usmívat!“ řekla. „Nemáš proč. Proboha tě prosím, vzchop se a trochu přemýšlej!“

„Velmi rád,“ odvětil pohotově.

„A pojeděš od Montrealu?“

„Pokusím se.“

„Jak můžeš takhle mluvit? Řekni si, že pojeděš do Montrealu.“

„Pojedu,“ řekl.

„Nevěřím ti! Něco tajíš. Myslíš, že když jsem ti vzkázala - protože jsem ti musela vzkázat - myslíš, že je v tom osud nebo něco podobného?“

„Nemůžu říct, že bych zrovna věřil v osud,“ řekl.

Mlčela, zuřivě hledala slova, jimiž by ho přesvědčila a povzbudila.

„Marty,“ řekla, „dosud sis vždycky uměl poradit. Spálil's tu bednu, všechno, všechno jsi zařídil. Snad se nechceš vzdát teď, když to nejhorší už máš za sebou?“

„Och, to ne,“ řekl. „Jen se kvůli mně netrap, má drahá.“

„Marty, snad ... snad nevěříš tomu, co řekl Nagle?“

„Nevěřím,“ odpověděl.

Opřela se o polici a on ji vzal za ruku.

„Sbohem,“ řekl.

„Marty ... “

Ale on už otvíral dveře a vešel do vedlejší temné místnosti. Šla za ním a tma ji pohltila. Přední dveře se tiše zavřely.

„Sibyl!“ vykřikla pronikavě.

„Prosím, paní.“

„Měly bychom ... “

Co by měly dělat? Přešla místností a otevřela dveře. Venku bylo vidět líp a ona zahlédla Donnellyho, jak přechází po trávníku a míří k silnici. Pak zasvítla baterka a Lucie se přitiskla ke zdi.

Teď bude následovat výkřik a po něm výstřel.

Baterka se opět rozsvítla a Lucie zahlédla zkřivené keře, které jako by klouzaly po světelném paprsku. Voda tiše omývala loděnici, déšť šuměl, jako by něco šeptal.

„Teď, paní,“ řekla jí Sibyl přímo do ucha.

Bylo to hrozné přejít tmavým, otevřeným prostorem. Každou chvíli je mohlo zachytit světlo baterky, které by je ochromilo, zůstaly by stát jako sochy.

S hrůzou vystupovala po schodech. Mohly se otevřít dveře, někdo ji mohl oslovit.

„Pomůžu vám dostat se do postele, paní.“

„Ne, Sibyl. Děkuji.“

Ani ve svém osvětleném pokoji se necítila v bezpečí. Někdo mohl přijít a zaklepat, někdo mohl otevřít dveře. Rychle se svlékla a mokré šaty hodila do skříně, pak si oblékla pyžamo a lehla si do postele.

Tiše ležela a čekala, až se ozve výstřel, až uslyší někoho, jak běží nahoru po schodech.

21. Kapitola

Probudila se za svítání a podívala se na hodinky. Bylo půl páté. To je příliš brzy, řekla si a zamračila se. Na co je příliš brzy? Na něco důležitého. Příliš brzy ...

Přijďte zítra ráno, tak brzy, jak jen chcete, řekla Levymu. A už bylo to ráno. Nejdřív si bude muset promluvit s otcem, pomyslela si. Ale trochu později. Ještě si můžu chvíli pospat.

Zdál se jí sen o Sibyl. Žila v malé chatrči vedle močálu a šerif se svými pomocníky přišel zatknout jejího muže. Ale z toho by si nic nedělala, protože věděla, že je to jen sen. I ten močál byl jen močálem ze snu, džungle vysokých tmavých stromů, zdobených podivným bílým mechem, který šustil jako papír. Šerif a jeho pomocníci s sebou přivedli psy, zašli do toho močálu, brodili se vodou - neslyšela je, ale psi náhle začali výt a jí ztuhla krev v žilách.

Zaslechla pronikavý hvizd píšťalky. Och, Tome, dej na sebe pozor? Teď si uvědomila, že v tom močále je Tom, že jeho pronásledují psi, že má zlomenou nohu. Snažila se k němu doběhnout, ale nemohla se ani pohnout. Chtěla ho zavolat, ale hlas jí uvízl v hrdle. Dolehl k ní jakýsi slabý, zadýchaný hlas, a ten ji vzbudil.

Celý dům zahalovalo šedavé šero, všude vládlo ticho. Její hodinky ukazovaly půl sedmé. Budu si muset promluvit s otcem, pomyslela si a vstala. Dostala nepříjemnou závrať, hlava se jí zatočila, zapotácěla se. Dopadla na postel a postel jako by se začala zvedat z podlahy, točit se a opisovat dva velké kruhy.

Když závrať pominula, bála se pohnout, aby se znovu nevrátila. Ještě pořád jí bylo nevolno, byla příliš slabá, příliš unavená na to, aby jen zvedla hlavu. Nemůžu si promluvit s otcem, pomyslela si. Nemůžu vstát. Budou mě muset chvíli nechat na pokoji, dokud mi nebude líp.

Ozvalo se klepání na dveře a vešla Sibyl s podnosem. Položila ho na stůl a přikročila k posteli. Pomohla Lucii, aby se pohodlně opřela o polštáře a přitáhla jí přikrývku až ke krku.

„Myslela jsem, že byste mohla něco sníst, paní.“

„Sibyl ... Slyšela jste něco?“

„Ne, paní.“

„Podívala jste se do novin?“

„Ano, paní. Nic tam není.“

„Sibyl, ráda bych si ještě na chvilku odpočinula.“

Sibyl jí nalila šálek kávy.

„Řekla byste, prosím, ostatním, že jsem unavená a že bych si ráda odpočinula až do oběda ... Kdybyste se postarala, aby mě nikdo nevyrušoval, Sibyl ...“

„Řeknu jim to, paní,“ odvětila Sibyl, ale nedávala jí přitom ani špetku naděje.

„Nemohla bys na to kvůli mně dohlédnout?“ prosila Lucie málem s pláčem.

„Řeknu jim to, paní. Víc udělat nemůžu,“ řekla Sibyl.

Hlas měla suchý, tvář bezvýraznou. Když pila kávu, tekly Lucii slzy po tvářích. Ta Sibyl je bezcitná, říkala si. Kdyby chtěla, mohla by se postarat, aby měla chvilku ticho a klid.

Káva ji osvěžila. Ne, řekla si, Sibyl není bezcitná. Je realistka, nic víc. Dokáže všechno zařídit. Budu tu ležet, dokud nepřijde poručík Levy. Pak může čekat dole, dokud si nepromluví s otcem. Ať čeká. To mu neuškodí.

Vypila dva šálky kávy a zapálila si cigaretu. Měla divnou, hořkou chuť, a tak ji hned uhasila. Opravdu mi není dobře, pomyslela si. Asi se co nevidět zhrouť. Mnohým lidem se to stává. Možná, že právě takhle to začíná - tělesnou slabostí, vyčerpáním, nechutí myslet a cítit. Takovéhle pocity mají asi nemocná zvířata.

Ležela se zavřenýma očima, myslela na nemocné psy a na nemocné kočky. Lidé toho od koček moc nechtějí, pomyslela si. Nikdo od nich neočekává, že se budou usmívat, radovat se, vrtět ocasem, když je někdo osloví, jako psi. Ne. Ale přitom lidem lichotí, když donutí kočku, aby předla.

A co ptáci, pomyslela si. Proč někdo myslí, že skřivánek je nesmírně šťastný? Spíš bych řekla, že ptáci mají spoustu starostí a trápení. Někdy se říká, že je nervózní jako pes. Myslím, že by bylo lepší říkat nervózní jako pták. Když pomyslíte na ptáky, jak poskakují, prozpěvují si a celou dobu shánějí potravu ... často se perou. Viděla jsem je. Dovedou být bezohlední, ptáci opravdu dovedou být bezohlední.

Kdosi zaklepal na dveře a Lucie se rozplakala.

„Dále!“ zavolala rychle a utřela si oči.

Byl to David. Stál ve dveřích, štíhlý, nepřírozeně štíhlý, v kalhotách a modré košili, ale neusmíval se.

„Slyšel jsem, že se necítíš dobře,“ řekl. „Co ti je?“

„Jsem unavená, nic víc,“ odvětila Lucie.

„Ani jsem si nevšiml, že bys v polední době nějak moc pracovala,“ řekl.

„Každý se jednou unaví,“ řekla Lucie podrážděná jeho tónem.

„Už mi není patnáct, Davide.“

„Vypadáš divně,“ řekl. „Myslím, že bychom měli zavolat lékaře.“

„Ne!“ řekla Lucie. „Nechci žádného doktora. Potřebuju jen klid.“

„Opravdu vypadáš divně,“ opakoval David.

Bojovala proti návalu hněvu, snažila se uvažovat rozumně. Vždycky je to takhle. I Tom je obvykle hrozně vzteklý, když onemocní.

„Cos dělala, že jsi tak nastydla?“

„Bude mi zase dobře, Davide, když si trochu odpočinu,“ řekla Lucie.

„No ... “ řekl. „Nechci tě obtěžovat, ale rád bych se tě na něco zeptal. Co je s naším autem?“

„Je v garáži u nádraží.“

„Doufám, že tam opravdu je.“

„Jsem o tom přesvědčená,“ tvrdila Lucie.

„Doufám,“ řekl David.

Lucie zavřela oči, aby neviděla jeho tvář, která ji dráždila.

„Maminko!“ řekl, a když neodpovídala, opakoval vylekaně: „Maminko!“

„Co ještě chceš, Davide?“

„Víš, když jsi zavřela oči ... myslel jsem, že jsi omdlela.“

Vzpomněla si, že když byl ještě malý, chytil ji za ramena a zatřásl s ní, aby ji vzbudil, a vykřikl jako teď: „Maminko!“

„Co je, Davide?“ zeptala se ho. Vzpomínala si, jak tehdy vypadal, hubený a svalnatý v pruhovaném pyžamu, s rozčuchanými černými vlasy. „Myslel jsem, že jsi mrtvá,“ řekl jí.

„Promiň, že jsem tě vylekala, synku,“ řekla. „Už se o mě neboj. Trochu si odpočinu a budu zase zdravá.“

Usmála se na něho a to ho trochu uklidnilo.

„Dobře!“ řekl. „Potřebuješ něco z vesnice, mami? Nějaké léky nebo něco jiného?“

„Ne, děkuju ti, drahoušku. Ale zeptej se Sibyl, jestli něco nepotřebuje.“

Bude to pro Davida hrozné, pomyslela si, až všechno vyjde najevo. Žádal po své matce, aby byla slušná, ve společnosti vážená a prakticky neviditelná. Zazlíval jí i to, že vyjížděla na moře s člunem dřív než jiné matky. Jak se bude cítit, až se dozví, co v tom motorovém člunu dělala? Co když se něco dozví o Donnellym?

Konečně vyšel z jejího pokoje, přesvědčený, že se její stavlepší, ale zanechal ji nesmírně rozrušenou, připravil ji o poslední kousek klidu. Teď zase přijde Bee, pomyslela si. Včera se o mě bála. Ví, jak jí bylo. Kdyby mi bylo sedmnáct a moje matka by odjela autem s cizím mužem, kdyby zapoměla na hosta, kterého pozvala na čaj, a kdyby se vrátila hodně pozdě a z úst jí byla cítit whisky ... byla bych to pokládala za konec světa. A já jsem jí nic nevysvětlila.

Co jsem jí měla vysvětlovat? Co? Zda jsem to opravdu byla já? Jestli jsem pomáhala uložit Naglea do bedny?

Ach, s tou bednou to bylo opravdu nejhorší. Řídila jsem auto a na bednu jsem ani nepomyslela. A on byl celou dobu uvnitř a já ho ani nelitovala. Co když nebyl docela mrtvý? Ach, Bože!

Na čele jí vystoupil pot. Jak vím, že byl mrtvý - když jsme ho tam dávali ... ?

Někdo zaklepal na dveře.

„Můžu dovnitř, drahá?“

„Ale ano, tati!“

„Odpočíváš, že?“

„Ano, tati, odpočívám.“

„To jsi udělala dobře. Být hospodyní v takovýchhle časech - to je namáhavé. Občas si člověk potřebuje odpočinout. Ale na jedno bych se tě rád zeptal, drahá,“ řekla postavil se k její posteli. „Nechci tě vyrušovat, když odpočíváš, ale snad bys mi mohla pomoci vyřešit jedno tajemství.“

„Jaké tajemství, tati?“

„Jde o to,“ řekl tiše, „že jsem měl v kredenci láhev skotské. Ještě jsem ji ani neotevřel. Ať se propadnu, jestli nezmizela.“

„Vždyť máš ještě jednu, ne, tati?“

„Ano, mám. Mám jich víc. Ale o to nejde, má milá. Především jsem tu láhev dal do kredence. A je pryč. Nechci se na to ptát Sibyl. Ti černoši jsou tak citliví - a já jim to nezazlívám. Nechci, aby si myslela, že ji podezřívám.“

„Ani by si to nemyslela, tati. Dobře ví, co k ní cítíme.“

Ale Sibyl tu whisky opravdu vzala, pomyslela si, když si vzpomněla na to, jak to bylo. Já sama jsem z té lahve pila. A Nagle také ...

„Přemýšlel jsem ... “ řekl otec. „Myslíš, že by ji Bee mohla nabídnout svým přátelům?“

„Nikdy by se tvé whisky ani nedotkla, aniž by se tě předem zeptala. A kromě toho whisky nepije. Sem tam nějakou tu skleničku sherry. Bee taková není, tati.“

„Ne. Přirozeně. Netrap se. Jen si odpočiň. Měj se pěkně. Nedělej si starosti.“

Položil jí ruku na čelo.

„Bolí tě hlava?“ zeptal se. „Bolí tě něco, drahá? Nejdůležitější je zlikvidovat chorobu hned v zárodku.“

Podívala se na něho. Hleděla do jeho otevřených modrých očí, které se na ni vždycky dívaly s láskou a důvěrou, a znovu ucítila, jak se v ní hromadí slzy.

„Jsem ... jsem jen unavená ... “ řekla velmi nejistým hlasem.

„Ale, ale!“ znepokojoval se otec. „Neplač, vždyť ty přece nemáš ve zvyku plakat, má milá. To jsou nervy ... “

Přinutila se usmát se. Uvědomovala si, jaký to asi je křečovitý a násilný úsměv, ale i tak ho uklidnil.

„No, tohle už je lepší!“ řekl. „Dnes napíšu Tomovi. Napíšu mu, aby bránil slávu naší vlajky, dobře?“

Když odešel, rozplakala se naplno ... Chtěla plakat ještě víc, divoce a prudce, ale nedostávalo se jí slz. Proč nepřijde Bee? pomyslela si. Chci, aby přišla Bee.

Spala, když jí Sibyl donesla podnos s obědem.

„Je slečna Bee doma?“ ptala se.

„Ano, paní. Byla ve vesnici s mladým panem Davidem a vrátili se autem.“

„Sibyl ... Nic jste nezaslechla ... ?“

„Přinesli večerník, paní. Tam to je.“

„Co? Chytili ho?“

„Přinesu vám ty noviny, paní.“

Čekala, neuvěřitelně dlouho čekala, na podnos se ani nepodívala.

„Nesníte aspoň trošku, paní?“

„Ne. Ukaž mi noviny, Sibyl.“

VRAH SE PŘIZNÁVÁ K NETUŠENÉMU ZLOČINU

Při výslechu v případě Darby se podezřelý přiznal k vraždě ze msty.

Dnes brzy ráno se policie hortonského okresu dočkala nejen faktů o náhodné smrti Teda Darbyho dne 17. tohoto měsíce, ale i neočekávaného přiznání k vraždě.

Ve tři hodiny ráno policejní auto natrefilo na Martina Donnellyho, 42letého, který jako své bydliště uvádí hotel Devrees, New York City, a zavezlo ho na policejní ředitelství, aby ho tam vyslechli ve věci Darbyho smrti.

DARBYHO SMRT NÁSLEDKEM NEHODY

Před zástupci tisku poručík Levy z policie hortonského okresu prohlásil, že Donnellyho výpověď o Darbyho smrti se shoduje s lékařskými posudky a dalšími zjištěními. Donnelly tvrdí, že se se zavražděným pohádal na soukromém molu, které nedokáže přesně popsat. Donnelly přiznává, že on sám shodil Darbyho z mola a pak se vrátil do svého auta, v němž přespál až do rána. Dále uvádí, že znepokojený dlouhou Darbyho nepřítomností se pak vrátil na místo činu, kde našel Darbyho mrtvolu napíchnutou na kotvu motorového dunu. Odvezl ho v člunu na Simmův ostrov, čtyři míle od břehu, a mrtvolu schoval v bažině.

PŘIZNÁNÍ PŘEKVAPENÍM

„Úplně nás však překvapilo,“ řekl poručík Levy novinářům, „přiznání, které následovalo. Donnelly naprosto z vlastní vůle prohlásil, že předešlého dne uškrtil a zabil Antona Carla Naglea, 57 letého, kterého newyorská policie pokládá za jeho společníka na černém trhu.“

Policie, řídící se Donnellyho pokyny; našla Nagleovo tělo v jezeru ...

„Sibyl!“ zvolala Lucie.

Ale Sibyl byla pryč a Lucie zůstala v pokoji sama.

Marty, ty blázne! Ty zlý, zlomyslný blázne! Z toho se nevyližeš. Ani nechceš. Chtěl jsi, aby tě zatkli. Chtěl ses přiznat. Chceš zemřít - zemřít na elektrickém křesle.

Tak abys věděl, nedovolím ti to. Řeknu poručíku Levymu pravdu o Tedu Darbym.

Ale ani to nepomůže. Na Darbym teď nezáleží. Jde o Naglea. Udělal to kvůli mně. Marty, ty blázne! Jsi blázen, že jsi zvolil takovou smrt. Nedůvěřoval's mi. Myslel sis, že tě prozradím. Že tě znovu zradím.

Musím si s ním promluvit, musím ho navštívit. A nikdy ho už neuvidím. Nikdy, nikdy víc. Ale nemůžu ...

„Je tu poručík Levy, paní,“ řekla Sibyl, „mám ho zavést nahoru?“

„Ne, ne! Sem přijít nemůže. Ne. Ať počká, Přijdu za chvílku dolů. Ne ... Požádejte otce, ať sem přijde, prosím vás.“

„Pan Harper šel ven, paní.“

To už je k nevydržení, pomyslela si Lucie. Vstala, pokusila se rychle obléci, ale ruce se jí úplně roztrásly a srdce jí prudce bušilo. Jaké šaty si má vzít, uvažovala, když otevřela skříň.

Vzala hnědé, ale pověsila je nazpět. Pak sundala čistě růžové bavlněné šaty, ale ani ty se jí nezdály. Ach, Bože, musí si pospíšet! Ale jaké šaty si vzít? Vybírala z ostatních, kladla je na židli, ale ani jedny se jí nelíbily. Bože, co si mám počít? Musím najít vhodné šaty ...

Ve skříni měla šedou flanelovou sukni, jejíž spodní lemování bylo trochu odpárané. Tu si vezme. Třesoucíma rukama otevřela nemožný košíček se šitím, kde měla v nepořádku uložené nitě, vlnu na štepování, vycpávky, kousky stužek. Do velké jehly navlékla šedou hedvábnou nit a nešikovně lemování přišila. Pak si oblékla sukni a

bílou blůzu, ale zapomněla se podívat do zrcadla. Vyšla z pokoje a scházela dolů po schodech. Zdálo se jí, že slyší hlas paní Lloydové, ale nechtěla věřit vlastním uším.

Zastavila se na chvíli v hale před dveřmi obývacího pokoje, pak vešla dovnitř a skutečně tam našla na kraji židle sedět paní Lloydovou. Byla módně oblečená, na hlavě měla vysoký černý klobouk, zdobený cyklámenovým závojem, a právě si stahovala cyklámenovou rukavici. Ale poručík Levy už tam nebyl. Bude asi v jídelně, pomyslela si Lucie a už odcházela, když ji zavolala Bee.

„Mami!“

„Promiňte ...“ řekla. „Promiň, ale musím si promluvit s poručíkem Levym.“

„Ten už odešel, mami. Mami, je tu paní Lloydová.“

„Vím, ale ...“

Bee přela místnost a chytila matku za ruku.

„Pojď si sednout, mami.“

Bylo od Bee nelidské, že ji žádá, aby si sedla a povídala si s paní Lloydovou. Vzpírala se jako vzdorovité dítě, ale Bee ji táhla za sebou.

„Obávám se, že to kvůli mně odešel poručík Levy,“ řekla paní Lloydová.

„Ale ne!“ namítala Bee. „Říkal, že nejde o nic důležitého. Jen se zastavil, aby oznámil mámě, že Darbyho případ je uzavřený.“

„Já jsem byla na schůzi nemocničního výboru,“ řekla paní Lloydová, „a každý mluví jen o tom případě. Ten Donnelly byl úplně zoufalý. Rval se s policií jako tygr, celé hodiny, a museli ho postřelit do nohy, aby se vzdal. Paní Ealingová slyšela výstřely.“

„Obávám se, že se paní Ealingová mylí,“ poznamenala Bee. „Pan Donnelly se ani nesnažil utéct.“

„Ale prý se tihle zabijáci vždycky policii brání.“

„Pan Donnelly nebyl zabiják,“ řekla Bee. „Já ho totiž znám.“

„Ty ho znáš?“ zeptala se fascinovaná paní Lloydová.

„Ano. A měli jsme ho rádi, i dědeček, i David, i já, i maminka.“

„A nezděsili jste se, když jste se dozvěděli, jaký to byl člověk? A co spáchal?“

„Ne,“ řekla Bee a vstala. Sedla si na opěradlo vedle Lucie a položila jí ruku na rameno. „Jen nás to hrozně mrzí.“

Lucie cítila Beeinu ruku na svém rameni.

„Měl hodně dobrých vlastností,“ řekla Bee. „Jenže válka nutí lidi dělat hrozné věci.“

Hlas se jí trochu zachvěl.

„Zejména lidi středních let.“

„Ale nepovídej,“ řekla paní Lloydová trochu překvapeně.

„Ano!“ rozhořčila se. „Je to psychologická záležitost. Lidé středních let se cítí jaksi opuštění, jako by se na ně zapomínalo. Jako by pro ně život ztratil smysl. Zmocní se jich nějaká touha po dobrodružství ...“

Teď nebránila Donnellyho, ale vlastní matku. Snažila se pochopit Luciino nepochopitelné a podivné chování. Snažila se ho vysvětlit jako bláhové, ubohé, poslední pokusy ženy středních let. Lucie se na ni podívala a jejich oči se setkaly.

„Mami,“ řekla Bee, „mrzí mě, že se cítíš tak unavená, ale musím tě obtěžovat.“

Zapomněla na paní Lloydovou, která byla důležitá v jejích životních plánech. Teď toužila jen po jednom, aby Lucie pochopila, že jí rozumí a miluje.

„Na nějaký čas si vezmu na starost domácnost,“ řekla. „A ty si, maminko, musíš odpočinout.“

Neber si to tak ...

„Promiňte, dámy!“ řekl pan Harper. „Ale ten mladík z plynárny by chtěl vidět smlouvu, Lucie.“

„Jakou smlouvu, tati?“

„Říká, že majitel domu má pojistnou smlouvu. Jistě ti ji nechal, má drahá.“

„Nepamatuji se, že bych ji viděla, tati.“

„No ...“ řekl shovívavě a trpělivě, „když nemůžeš najít smlouvu, budu muset za opravu té ledničky zaplatit, a pořádně.“ Usmál se na paní Lloydovou. „Obávám se, dámy, že vy nepřikládáte velký význam smlouvám,“ řekl.

„Je to přímo hrozné, jak já ztrácím věci,“ přiznala se paní Lloydová.

Tohle je můj život, uvažovala Lucie. To, čeho jsem se bála, se nestane. Hanba, potupa. Nevím, jestli poručík Levy věří tomu, co mu napovídal Marty o Tedu Darbym, ale přijme jeho verzi. Mně se nic nestane.

A můj život poplyne dál. Neublížila jsem dětem, ani Tomovi, ani otci. Neurazila jsem lidi, jako je paní Lloydová. Konečně je tu montér, který opraví ledničku. A tak to půjde dál.

A všechno, co se přihodilo, musím ukrýt. Hluboko ukrýt, aby to nebylo vidět. Všední, každodenní starosti a zážitky přijdou a napadají na ty události jako listí ze stromů. Opravdu nevím, co se se mnou stalo, uvažovala celá překvapená, ještě jsem si nenašla čas, abych nad tím přemýšlela.

Možná ani nad tím nikdy přemýšlet nebudu. Anebo možná až budu stará a budu mít hodně času a klid ...

Vešla Sibyl s topinkami. Místo másla na nich byl žlutý margarín. I skořice byla umělá. Lucie si jednou přečetla nálepku na krabičce. Ted' si na ten text vzpomněla. Napodobenina skořice. Skořicový aldehyd. Eugenol. Sójový olej a spousta dalších přísad.

Ale nikdo ten rozdíl nepozná, pomyslela si. Jen Sibyl a já.